

ဝိညာဉ်ပျော်စံအိမ်ကြီး

နှင့်

၇ နှစ် ၇၀ နှစ် တို့ များ

ညီလေးငယ်၊ လယ်တော်၊

ဒီ နှစ် - ယ နှစ်

ဝိညာဉ်ပျော်စံအိမ်ကြီး

"ခရီးသည် များအားလုံး ဂိတ်ဆုံးရောက်ပါပြီခင်ဗျ"

ကားစပယ်ယာ၏ အော်သံကြောင့် ကျွန်တော် ကားစီးရင်း အိပ်ပျော်နေရာမှာ နိုးလာ၏။ လိုက်ပါစီးနင်းလာကြသော ခရီးသည် များကတော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြင်ဆင် နေကြလေပြီ။ အပြင်ဘက်မှာ တော့ အမှောင်ထုက စတင်ကြီးစိုးရန် အားယူလို့ နေပြီဖြစ်သည် ။

ဘေးတွင် အတူစီးနင်းလာသော သူငယ်ချင်းအောင်သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် အိတ်များ ပြင်ဆင်နေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ခြေချရာခုံအောက်တွင် ချထားသော ကျောပိုးအိတ်လေးကို လှမ်း ယူလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းနေကြသော ခရီးသည် များ ပြည့်နှက်နေ၍ နေရာမှာ ပင် ခဏထိုင်နေလိုက်သည် ။ ထိုအခိုက် အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံလာပြီဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတွင် မြို့၏ လမ်းမီးတိုင်များက လှပစွာ ထွန်းလင်းလာ၏။

"အပြင်မှာ အတော်မှောင်နေပြီပဲ အောင်သူ"

ကျွန်တော့်စကားကို သူငယ်ချင်းအောင်သူက
ကားပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးလေးကို အသာလုပ် ကြည့်၍
လမ်းမီးတိုင်များ လင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကြောင့်...

"အေး... ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့ နှစ်ယောက်တော့ ပြန်ဖို့ အခက်တွေ့ပြီ ထင်တယ်"

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပြန်ရန်အတွက် စိုးရိမ်မိခဲ့ကြလေသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းနေကြသော ခရီးသည် များ လည်း စဲသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်လည်း အိတ်လွယ်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ အေးမြလတ်ဆတ်သည့် ညနေချမ်း၏ လေပြည်နုနုလေးကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရ၍ နှစ်ဦးသား အတော်လန်းဆန်းသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်သထက် မှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမီးတိုင်များ နှင့် မြို့အတွင်း ဈေးဆိုင်တန်းများမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်များက ပိုမိုလင်းလက်၍ လာခဲ့သည်။ အောင်သူက လက်တွင် ပတ်ထားသော နာရီကိုကြည့်၍ ...

"ဟာ... (၇) နာရီတောင် ထိုးတော့မှာ ပဲ သူငယ်ချင်း။ ဒီအတိုင်းဆိုတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်"

"အေး... ဟုတ်တယ်ကွ"

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်၍ တည်းဖို့၊ ပြုဖို့ အရေး စဉ်းစားနေ မိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်နေရင်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဇာတိမြို့ဖြစ်သော ရပ်စောက်မြို့အိမ်သို့ သောကြာနေ့၌ ပြန်ခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်ကြီးမြို့မှ ညနေ ၄ နာရီ နောက်ဆုံးကားဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြ

သော်လည်း ကားအထွက် နောက်ကျ၍ ၇ နာရီထိုင်ခါနီးမှ ရပ်စောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ မြို့သို့ရောက်သော်လည်း မြို့၏ အနောက်ဘက်သုံးမိုင်ကျော်ဝေးသော ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သည့် လယ်တော်ရွာသို့ ခရီးဆက်ရဦး မည် ဖြစ်သည် ။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီငှားပြန်မည် ဆိုသော်လည်း ညရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကယ်ရီက ငှားရခက်လေ သည် ။ ငှား၍ ရမည် ဆိုသော်လည်း ဈေးက နေ့လယ်ဈေးထက် နှစ်ဆလောက် ပိုပေးရနိုင်၏။ လမ်း လျှောက်ပြန်မည်ဟု စဉ်းစားမိကြသော်လည်း လ, မသာ၍ မှောင်မည်းသော တောလမ်းခရီးဝယ် အန္တရာယ်များ လှပါပေသည် ။ မြို့ပေါ်၌ လည်း အသိအိမ်က ရှား၏။

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား လမ်းဘေးတွင် ရပ်၍ အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်အား စဉ်းစားနေမိကြ လေသည် ။ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားရင်း ခဏအကြာ၌ သူငယ်ချင်း အောင်သူက...

"အိုကေ သူငယ်ချင်း၊ ငါ အကြံပြုပြီ။ မြို့အရှေ့စွန်မှာ ငါ့အမေရဲ့ အသိအိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ် ကွ။ အဲဒီအိမ်မှာ ငါ့အမေအရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းနေတာ။ အိမ်ကလည်း အကြီးကြီး ပဲကွ။ ငါ့ကိုလည်း မြို့ရောက်ရင် အချိန်မရွေးလာဖို့ ခေါ်ထားတယ်။ တစ်ညတာ နေဖို့ ၊ စားဖို့ တော့ ပူရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ အဲဒီအဒေါ်ကြီးအိမ်ပဲ သွားတည်းကြမယ်"

"အေး... ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း"

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား အတော်ဝေးသော မြို့အရှေ့စွန်သို့ ဆက်လက်ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန် သည် ။ မြို့၏ အရှေ့အစွန်ဆုံးမှာ ဖြစ်၍ အတော်ဝေးသော်လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက တောထဲတွင် ကြီးပြင်းလာသော

ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ဤလမ်းခရီးလောက်တော့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ
ချေ။

လင်းထိန်နေသော မြို့၏ လမ်းမီးတိုင်များကြောင့် ပလက်ဖောင်းလ
မ်းကို ကောင်းစွာ မြင်နေ ရပါသည်။ ။ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ
တွင် တော့ မြို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက် ရင်း
စကားပြောကြသူများ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေသူများ နှင့် စည်ကားလို့ နေ
လေသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာကြရင်း ၇ နာရီခွဲလောက်အချိန်၌ ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ
သည်။ ။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြံကြီးထဲတွင် ရှိပြီး အိမ်မှာ
အတော်ပင် ကြီး၏။ ရှေး လူကြီးများ နေထိုင်သည့် စံအိမ်ကြီးပုံစံပင်။ အိ
မ်ရှေ့၌ ကြီးမားသော မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ။ ထိုမန်ကျည်းပ
င်မှာ အိမ်ကြီးအား အုပ်မိုးလို့ နေ၏။ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ဝါဖန့်ဖန့်
လင်း နေသော အားပျော့မီးလုံးလေးကြောင့် အိမ်ကြီး၏ ပုံစံကို သဲကွဲစွာ
မြင်နေရ၏။ အိမ်မှာ တစ်ထပ် အုတ်နီတိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးမှ သည် အိမ်ထဲမှ အိမ်
ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းခေါ်သော်လည်း အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထူးသံထွ
က်ပေါ်မလာပါ။ အိမ်ခြံတံခါးကြီးမှာ သော့မခက် ထားသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက် ခြံဝန်းတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။

အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် တော့ မှောင်မည်းလို့ နေ၏။ အိမ်
သို့သွားရာလမ်းမှာ မန်ကျည်းပင်အရိပ်အောက်မှ ဖြတ်သွားရသဖြင့် ထို
နေရာအရောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လေလုံနေ၍

ထင်ပါသည်။ အိမ်ဘေးအမှီးစွန်းမှ ထွန်းလင်းထားသော ဝါဖန့်ဖန့် အား
ပျော့မီးသီးလေး၏ အလင်းရောင်က အရွက်များ ပိတ်နေသော
မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ထိုးခွင်းနိုင် စွမ်း မရှိပါချေ။

အိမ်ရှေ့တွင် ကြည့်မည်ဆိုပါက မန်ကျည်းပင်ကြီးအုပ်နေသဖြင့် အိမ်ကို ကောင်းစွာမမြင်ရပါဘူး။ အိမ်ထဲ၌ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းသာ မီးလင်းနေပြီး တခြားအခန်းများမှာ မှောင်မည်းလို့ နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တံခါးပေါက်ဝရှေ့တွင် ရပ်ကာ အောင်သူမှ ...

"အန်တီဆွေ... အန်တီဆွေ"

"အေး... ဘယ်သူလဲ"

ဟု ထူးရင်း အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကို မြင်သောအခါ အောင်သူကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။

"ဪ... ဘယ်သူများ လဲလို့ မအေးစိန်သားကိုး။ လာ... သား၊ အထဲကို"

မအေးစိန်ဆိုသည် မှာ အောင်သူရဲ့ အမေ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ ဆီးကြိုမှုဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြသည်။ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား ကြည်ဖြူစွာ တည်းခိုခွင့်ပေး၍ အိပ်ရမည့်အခန်းအားလိုက်ပြပေး၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ ဧည့်ခံမှုဖြင့် ညနေစာ ထမင်းစားကာ ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သော ကြောင့် စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါတော့

သည် ။

ကားစီးလာ၍ ညောင်းညာကိုက်ခဲကာ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကြောင့်
ခေါင်းချသည် နှင့် နှစ် ယောက်သား နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်
။

ထိုစဉ် အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ဦးမှ ကျွန်တော့်
အား "ထစမ်း... အခုထ စမ်း" ဟု ဆိုကာ လာနှိုးနေသည် ကို အိပ်မက်
လိုလို၊ အပြင်မှာ လိုလို ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေရပါသည် ။ ထိုအဘွားကြီး
မှာ ၁၆၀၀၊ ပုပုဖြင့် အသားညိုညို ဖြစ်၏။ ထိုအဘွားကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို
ကျွန်တော် ကောင်းစွာမြင်နေရပါသည် ။ ထိုအဘွားကြီး၏ ခေါင်းမှ ဆံ
ပင်ဖြူများ နှင့် ပုလင်းဖင်လောက်ထူသော ကိုင်းနက်မျက်မှန်ကြီးတို့
ကြောင့် ထိုအဘွားကြီးမှာ အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ်လောက်ရှိပြီဟု ခန့်
မှန်း မိ၏။

ကျွန်တော့်ကို ထိုအဘွားကြီးနှိုးနေသော်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေ၍ မထချင်ပါ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ
လည်း ဖွင့်မရပါ။ ထို့ကြောင့် မထဘဲ ဆက်လက်ပေအိပ်နေ လိုက်သည်
။

ထိုအခါ အဘွားကြီးမှာ ဒေါသထွက်နေသော မျက်နှာအနေအထား
သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး...

"ထမလား၊ မထဘူးလား... အခု"

ဟု မေးလာ၏။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အိပ်ပျော်နေ၍ ထမရခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် ထိုအဘွားကြီး မှ ...

"မင်းကို ထလို့ ပြောနေတယ်လေ။ ထစမ်း၊ ခုတင်ပေါ်က အခုဆင်းစမ်း"

ဟု ဆိုကာ ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအားဆွဲချ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သည် လည်း အလန့်တကြား ထအော်ကာ အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့် ဘေးတွင် အိပ်နေသော သူငယ်ချင်း အောင်သူမှာ လည်း ဇောချွေးများ ပြန်၍ ကျွန်တော်နှင့် အချိန်တူ ထထိုင်လာ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်သူဖြစ်နေ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ကာ အံ့သြနေမိကြသည် ။ ထို့နောက်မှ ...

"ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ"

ဟု ပြိုင်တူ ပြောမိကြ၏။

နှစ်ယောက်သား လွန်စွာ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားပြီး ကျွန်တော်မှ

"ငါ့ကို အဘွားကြီးတစ်ယောက် လာနှိုးနေတယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချတယ်ကွာ"

"အေး... ငါရောပဲ ဒီအတိုင်းမက်တာ"

"ဒါဆို ငါတို့ နှစ်ယောက် အိပ်မက်က အတူတူဖြစ်နေတာပေါ့"

"အေး... ဟုတ်တယ်"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြင်မက်ကြသော အိပ်မက်မှာ အတူတူဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လွန်စွာအံ့သြမိခဲ့ပါသည် ။ နှစ်ဦး

သား မောပန်းနွမ်းနယ်မှုဖြင့် ချွေးများ ပြန်နေကြသည်။ ကြောက်သည့် စိတ်များ မဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဦးသား အိပ်မက်တူနေခြင်းကြောင့် အံ့သြမိပါ၏။ အချိန် ကတော့ ည ၁၀ နာရီကျော်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲဝယ် ညအိပ် မီးရောင် ဝါဖန့်ဖန့်က မှိန်ပျပျ လင်းလက်လို့ နေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ရေထသောက်ကာ ဘုရားရှိခိုး၍ ပြန်အိပ်လိုက်ကြသည်။

အိပ်စက်ပြီး အိပ်ပျော်ခါနီးအချိန် အပြင်အာရုံ သတိလွတ်စအချိန်၌ ထိုအတွားကြီး ထပ်မံ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ယခုအခါ ထိုအတွားကြီး၏ ပုံစံမှာ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးနေသယောင်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား မနှစ်လိုသော မျက်နှာမှာ သိသာနေပါသည်။ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အိပ်နေသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား ဒေါသမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်ကာ...

"မင်းတို့ ကို ဒီမှာ မအိပ်ဖို့ ပြောထားတာ နားမလည်ဘူးလား။ အခုချက်ချင်း ထကြစမ်း၊ ထစမ်း"

ဟု ဆိုကာ လှုပ်နှိုး၏။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အိပ်ချင်နေ၍ မျက်စိဖွင့်မရဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုသို့ ဆက်အိပ်နေခိုက် ထိုအတွားကြီးမှ ...

"ထလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ထကြစမ်း"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစများကို ဆောင့်ဆွဲကာ ဆွဲထ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအား ဆွဲထ

နေသည် ကို အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်နေရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဘွားကြီး ဆွဲထလိုက်သဖြင့် ခုတင်ပေါ်ဝယ် အထိုင်လိုက် ဖြစ်လျက် လန့်နိုးလာကြသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ပြိုင်တူနီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ နှစ်ဦးသား ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ။ အခန်းဝန်းကျင်၌ ညအိပ်မီးမှိုင်းပျပျ အလင်းရောင်အောက်တွင် ပကတိငြိမ်သက်လျက်ပင်။ ထိုအခါမှ နှစ်ဦးသား ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ ကာ ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။ သူငယ်ချင်းအောင်သူမှ ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာဖြင့်...

"ငါတို့ ကို သရဲခြောက်နေတာလား မသိဘူးနော် ဟန်ထူး"

"အေး... ဖြစ်နိုင်တယ် အောင်သူ။ ငါတို့ ကို ဒီမှာ မအိပ်ခိုင်းချင်တဲ့ ပုံပဲ။ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် ရင် ကောင်းမလဲ"

"ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ"

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၁ နာရီကျော်လွန်နေလေပြီ။ မကြာခင်အချိန်မှာ ညသန်းခေါင် ယံသို့ ရောက်ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်အိပ်ပါက ယခုထက်ပိုပြီး အခြေအနေဆိုးလာနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား ဆက်မအိပ်ရဲတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိကြသည်။ ။

ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကြောင့် မျက်လုံးစင်းကာ အိပ်ငိုက်နေကြသော်လည်း ဆက်မအိပ်ရဲ တော့ပါ။ ဆက်အိပ်ပါက ထိပ်ရလောကသားဟု ထင်ရသော အဘွားကြီး လာနှောင့်ယှက်မည်ကို ကြောက်ရွံ့နေ၏။ ဤသို့လျှင် ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်ကို နှစ်ဦးသား တောင်တွေး၊ မြောက်တွေးဖြင့် နှုတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပါတော့သည်။ ။

မိုးသောက်ယံအချိန် ည ၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်၌ နှစ်ဦးသားအပေါ့အပါးသွားရန် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ အပြင်ဘက်မှ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေပြည်နုနုလေးများ တိုက် ခတ်လာသဖြင့် အိပ်ချင်သည့် စိတ်များ အနည်းငယ်ပြေပျောက်သွားရသည် ။

ညအမှောင်၏ အနက်ရောင်ကောင်းကင်ကြီးတွင် ကြယ်ပွင့်လေးများက မှီတတ်တတ်မှီတတ်တတ် ဖြင့် လင်းလက်နေ၏။ ထိုနေ့ညသည် လဆန်းခါစ ညဖြစ်သောကြောင့် လမင်းကြီးက စောစီးစွာ ကွယ်ဝင်သွားလောက်လေပြီ။

နှစ်ဦးသား အိမ်နောက်ဘေးမှ ရေအိမ်တွင် အပေါ့အပါးသွားပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် အိမ်ရှေ့သို့ လာခဲ့ကြသည် ။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်း ကြောင့် နှစ်ဦးသား ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ မန်ကျည်းပင်အောက်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ညအိပ်ဝတ်စုံ အဖြူရောင် ဒိုင်းလေးဖြင့် အသက် ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ဦး ထိုင် နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အမြင်မှားသည် အထင်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ ထိုကောင်မလေးမှာ သူမ၍ ကျောလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်ကို ဖားလျားချ ထားသည် ။ သူမ၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား မလိုသလို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့် နေ၏။

အိမ်တံခါးမ ဖွင့်ထားသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှ မီးရောင်ဟပ်မှုကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်နေရပါသည် ။

ထိုကောင်မလေးအား မြင်မြင်ချင်း လူသားအစစ် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက် အလိုလိုသိလိုက်ကြသည်။ ။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ရွံ့စွာ ကောင်မလေးအား
စိုက်ကြည့်နေကြစဉ် ထိုကောင်မလေး မှာ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် အ
ငွေ့တန်းပမာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်မှာ ပရလောကသား ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိသွားပြီး
အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့ကြ သည်။ ။

နှစ်ဦးသား တစ်ခါမှ ယခုကဲ့သို့ မကြုံဖူးသဖြင့် ဒူးများ တုန်နေအောင်
ကြောက်ရွံ့နေမိကြ သည်။ ။ ဖြစ်နိုင်ပါက ထိုအိမ်ကြီးအတွင်းမှ အမြန်
ဆုံး ပြေးထွက်ချင်မိ၏။ သူငယ်ချင်းအောင်သူက ကြောက်ရွံ့တကြီးဖြင့်
ကျွန်တော့်လက်မောင်းအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ သာမန်
အားဖြင့် မကြောက်တတ်သော ကျွန်တော်ပင် ယခုလို
ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံနေရ၍ အတော်ပင် ကြောက်ရွံ့နေမိ သည်။ ။

အိပ်မပျော်သူအတွက် ညတာရှည်ဘိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယော
က်အတွက် ထိုညမှာ အရှည်ကြာဆုံးဟု ထင်မိပါသည်။ ။ နှစ်ဦးသား မိုးစ
င်စင်လင်းဖို့ အရေး အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိပါ သည်။ ။

ဤသို့လျှင် ကြာရှည်လွန်းသော တစ်ညတာကို ကုန်လွန်၍ မိုးလင်းစ
အလင်းရောင်ထွက်လာ မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီ
ချနိုင်ပါတော့သည်။ ။